

[Elmquist.]

om en Ordning paa dette Omraade kunde ligge det samme Motiv, som har været det raadende hos alle andre Jurister, nemlig Erkendelsen af det urigtige i Sammenblandingen af judicielle Beføjelser og private Interesser.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem: Hvorfor dog egentlig tænke saa slet om sine Medmennesker? Specielt naar man, saaledes som det ærede Medlem jo synes at have for Skik, altid tænker saa ædelt om sig selv. Den gribende Selverkendelse, som det ærede Medlem saa rosende udtalte overfor mig at jeg var i Besiddelse af — og jeg vil give det ærede Medlem Ret i, at den mener jeg ogsaa jeg til en vis Grad er i Besiddelse af — har jeg aldrig lagt Mærke til — og jeg tror, de fleste af Tingets Medlemmer heller ikke har det —, at det ærede Medlem selv særlig er i Besiddelse af. Det ærede Medlem ryster bifaldende paa Hovedet og er altsaa enig med mig i, at nogen gribende Selverkendelse har han ikke. Det tror jeg ogsaa det ærede Medlem kan faa Attest for hos alle.

Men selv om nu det ærede Medlem ikke tror, at disse ideelle Interesser har været til Stede hos Sagførererne i Provinsen, tror jeg dog, han vil give mig Ret i, at Motivet f. Eks. til den københavnske Sagførerstands Protest mod Bibeholdelsen af den nuværende Ordning absolut ikke kan være dikteret af Konkurrencehensyn. I København har Sagførererne ikke mærket nogen generende Konkurrence af Dommerfuldmægtigenes Praksis, og naar Sagførererne i København med Sagførerraadet i Spidsen, saa stærkt er gaaet imod Bibeholdelsen af denne Ordning, er det derfor udelukkende ud fra ideelle Synspunkter, absolut ikke, som det ærede Medlem vil give det Udseende af, af egoistiske Motiver.

Men det gælder i øvrigt ogsaa Sagførerstanden ude i Landet. Enhver fornuftig Sagfører vil være klar over, at hvis man afløser den nuværende Ordning, vil Følgen blive, at mange Dommerfuldmægtige, som nu driver privat Forretning, vil gaa over til Sagførerforretninger. Man vil faa et tilsvarende Antal Sagførere, hvor man nu mister Dommerfuldmægtigene.

Nej, det ledende Motiv paa dette Omraade saavel hos Sagførererne som hos alle andre Jurister har ene og alene været et meget berettiget Ønske om at komme væk, saaledes som jeg nævnte før, fra den Sammenblanding af Dommervirksomhed og privat Virksomhed, som den nu-

værende Ordning indeholder, og det er jo ogsaa Motivet for det ærede Medlems Ønske om at komme væk fra den Ordning.

Gang paa Gang er der peget paa, saaledes som det ærede Medlem ogsaa gjorde det i Dag, det uheldige i, at den Mand, der i Dommerens Forfald — maaske oven i Købet ret ofte — beklæder Dommerembedet, samtidig kan drive privat Virksomhed og som Dommer kan faa med Ordningen af de Sager at gøre, som han har haft at gøre med som privat Forretningsmand, f. Eks. Oprettelse af Kontrakter o. s. v. Og selv om Forholdet i Almindelighed ikke kommer til at ligge saa grelt, at selve Dommerfuldmægtigen som Dommer faar med de Forretninger at gøre, som han har haft at gøre med som privat Forretningsmand, er det i alt Fald givet, at den bestaaende Ordning har medført, at Dommeren i en Retskræds gang paa Gang kan komme ud for at skulle afgøre Retstvister vedrørende Retsforhold, der er ordnet paa selve Dommerkontoret under Medvirken af Dommerens Fuldmægtig som privat forretningsdrivende.

Skønt man saaledes fra alle Sider har været klar over, at dette er i høj Grad uheldigt, har man dog ikke desto mindre i de senere Aar hægtet en Bestemmelse til dette Lovforslag, der ganske modarbejder det, man ellers har betragtet som Lovens Formaal, at komme bort fra Sammenblandingen af judicielle og administrative Beføjelser, nemlig den saa meget omtalte § 4.

Ved denne Tilføjelse — jeg skal ikke nævne, hvad der staar i den, for det er allerede omtalt tilstrækkeligt — indfører man paa en anden Maade, hvad man afskaffer paa den ene Maade. Ja, man kunde fristes til at sige, at man indfører det paa en endnu uheldigere Maade, end man har det i Øjeblikket. Nu er det nemlig saaledes, at Dommeren kan komme til at dømme i Retstvister, der drejer sig om Retsforhold, som hans Fuldmægtig paa eget Ansvar har ordnet; men efter Tilføjelsen vil det blive saaledes, at Dommeren kan komme til at dømme i Retstvister, der vedrører Forhold, som hans Fuldmægtig har ordnet, ikke paa eget Ansvar, men paa Dommerens Ansvar, og med den nu foreslaaede Ændring vil Dommeren kunne komme til at beskæftige sig som Dommer med Retstvister angaaende Retsforhold, som han selv personlig har ordnet.

Fra alle Sider indenfor Juraen har man da ogsaa fra Raadet denne Bestemmelse,